

La llum de la fe (XII): «Nosaltres prediquem un Crist crucificat»

Què significa que amb la seva mort a la Creu i Resurrecció Crist ha obtingut el perdó per a tots els homes? A qui ha ofert la seva vida i per què? Què significa que la mort de Crist és vida del món, que entrant en la mort ha guanyat per a tots la vida? Quatre imatges ens ajuden a aprofundir en el misteri.

11/02/2026

«Els jueus demanen prodigis, i els grecs cerquen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als pagans, una insensatesa.» (1Co 1, 22-23).

No és fàcil acceptar el misteri de la Creu. La perspectiva d'un Messies que, després d'haver estat humiliat, acaba els seus dies a la Creu, escandalitzava la imaginació de Pere (cfr. Mt 16, 21-23) i els Dotze simplement no l'entenien (cfr. Lc 18, 30-34). Era tan dolorós aquest patiment que Jesús demanà al seu Pare que passés aquest calze (cfr. Mt 26, 39) i el cor de Maria, identificat amb el del seu Fill, conegué igualment la reticència natural davant el patiment.

És tan natural el rebuig d'un Déu que acaba al patíbul, que la seva representació pictòrica trigà segles a obrir-se camí a l'imaginari de la cultura cristiana, tant en un context hebraic com grecoromà. Aquest *no entendre* és tan natural, que nosaltres mateixos ho seguim experimentant quan la Creu ens visita, no en la commoció artística o en la *teoria* d'un discurs, sinó en l'acerba concreció de la vida real.

Tot i la duresa de la Creu, la confiança en els plans de Déu, el seu misteri de salvació, responen a una *lògica* que Ell mateix ens ha volgut revelar, impulsà els primers cristians a defensar l'*indefensable*, fins al punt que avui, qualsevol nen que aprengui el catecisme, recita de memòria: «quin és el senyal del cristià? El senyal del cristià és la santa Creu»^[1]. El senzill gest de persignar-nos conté una força simbòlica única: confessa amb

l'ànima i amb el cos tot el misteri de la creació i de la redempció, tot el que el Pare, el Fill i l'Esperit Sant han fet i faran per cada un de nosaltres.

«Les paraules són pura rutina i no val la pena de parlar; l'ull no s'acontenta del que veu ni l'orella del que sent» (*Ec* 1, 8). La contemplació del misteri de la Creu és font inesgotable de vida, a condició que cada un recorri el seu propi camí intel·lectual i espiritual. Aquesta ha estat l'experiència dels grans mestres de la tradició cristiana, que han pujat el camí de la Creu amb la seva predicació i amb la seva vida. Més que una *explicació*, les reflexions que segueixen volen presentar quatre imatges capaces de generar llum i serenor quan sembla que la tenebra de la Creu ens envolta.

Primera imatge: el Tron de la Misericòrdia

La primera imatge és la del *Tron de la misericòrdia*. Es tracta d'una iconografia desenvolupada especialment a l'edat mitjana. N'hi ha nombroses variacions, però el motiu és sempre el mateix: Déu Pare sosté amb les mans el seu Fill a la Creu, mentre que l'Esperit Sant, representat com un colom, apareix entre els rostres del Pare i del Fill. La força d'aquesta imatge consisteix a presentar l'autodonació del Fill com la mateixa donació del Pare, gràcies a l'acció de l'Esperit Sant. D'aquesta manera queda clar, en primer lloc, que el Pare revela la seva misericòrdia per cada una de les seves criatures no *malgrat*, sinó *per mitjà de* la Passió del seu Fill. Això no significa que l'amor de Déu tingui a la Creu una manifestació eminent pel dolor que comportà, sinó perquè constitueix, de fet, l'última i la més eloqüent *predicació* de Jesús sobre l'amor amb el qual el Pare respecta i

promou el bé i la llibertat de tots els seus fills.

Aquesta imatge ens diu que Déu està disposat a carregar amb el pes de la Creu abans que forçar ningú a estimar-lo. Per això, si mirem bé les nafres del Ressuscitat, no veurem la imatge d'un Déu tan radicalment transcendent que considera indigne de la seva puresa relacionar-se amb aquells que són pols i vanitat (cfr. *Gn* 2,7; *Sal* 144, 4). La imatge del Déu cristià manifesta, de manera sorprenent i nova, la unitat de la justícia i la misericòrdia; l'amor de Déu, que sempre es posa del costat de les seves criatures, i la seva capacitat de complir el desig originari de la creació. Precisament la Creu de Crist fa evident el *pes* d'aquests pesars, és a dir, el que li ha costat a la Trinitat ser fidel al seu projecte, a aquesta bogeria d'amor que és la creació d'éssers personals que parlen de *Tu* a Déu per tota l'eternitat, ja sigui sota

la forma d'un apassionat *T'estimo*, o amb un amarg *T'odio*. El Nostre Pare deia molts cops que precisament el que estima pateix, «si d'amor en vaig ple / és per la força del dolor»^[2].

Segona imatge: el crit de Jesús

La segona imatge és el crit de Jesús: «*Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?*» (Mt 27,46). Com tot a la vida de Jesús, aquest gemec que surt del fons d'un cos exhaust té funció de revelació. Si mirem al nostre voltant sense ingenuïtats, veurem que sovint els *justos* són els que hi surten perdent. És la constant veritat del salm 73: «als impius els va aparentment bé, als que volen viure de cara a Déu els va aparentment malament». En aquest sentit, Jesús a la Creu se *solidaritza* amb tots els innocents que pateixen injustament i que no veuen escoltats els seus crits en *aquest* món.

La Passió del Crucificat és un acte de la *compassió* redemptora del Pare en Crist amb totes les víctimes que, d'una manera o altra, han patit per defensar la veritat de Déu i la veritat de l'home. Les seves queixes, els seus clams tants cops silenciats, troben un *lloc* en Déu gràcies al crit de Jesús. En Ell no s'hi extingeixen, sinó que troben ressonància divina. En el *per què* de Jesús les nostres preguntes més crispades pel dolor o la solitud, no són oblidades, sinó que obtenen la seguretat d'una resposta plena d'amor per part de la Trinitat. Com en el cas de Jesús, aquesta resposta només serà plena quan arribi la Resurrecció. Però si aprenem a *cridar en Ell*, la nostra angoixa es transforma progressivament en pau i serenor de victòria^[3].

Si és veritat allò que els malvats, al banquet etern, no s'asseuran indistintament a la taula junt amb les víctimes, com si no hagués passat

res^[4], és fàcil entendre per què la Creu és indissociable de la Resurrecció i del Judici Final. Una predicació que de fet només insisteixi en una d'aquestes tres realitats fa una caricatura del misteri de Crist i fa encara menys acceptable el rostre de Crist als nostres contemporanis. El Judici Final és indissociable de la Creu i de la Resurrecció. És l'últim acte de la constitució del Regne que Jesús predicà des de l'inici; l'acte en el qual les intencions del cor seran manifestades i el patiment innocent de tots els justos, començant des d'Abel, rebran el reconeixement públic que mereixen.

La tercera imatge: el bon lladre

La tercera imatge és la conversió del bon lladre (cfr. *Lc* 23, 40-43). Penjat de la Creu, Jesús no només se solidaritza amb els innocents, sinó que sondeja el fons dels cors que

rebutgen Déu. L'Esperit Sant mou Jesús a no abandonar a ningú, ni aquells que s'hi alcen en contra. Jesús no ha vingut a cridar els justos, sinó els pecadors (*Mc 2, 17*). Al llarg de la seva vida no només parlà del perdó i de l'amor als enemics (*Mt 5, 44*), sinó que morí perdonant i beneint a un dels malfactors que estava crucificat amb Ell (cfr. *Lc 23, 43*). El bon lladre passà de la maledicció a la benedicció en pocs minuts. L'èxode pel qual el conduí Jesús és una metàfora de la nostra vida, ja que tots hem pecat i hem viscut privats de la glòria de Déu (cfr. *Rm 3, 23*).

Hi ha una condició per poder entrar a la benedicció, ja que en la relació amb Jesús no hi ha res de màgic o d'automàtic: ningú, ni tan sols Jesús, pot substituir la nostra consciència. Al final de la seva vida Jesús continua amb el seu programa iniciat al Jordà (cfr. *Mc 1, 14*). Busca i se

solidaritzava amb els pecadors, però per cridar-los a la conversió i a la penitència (cfr. *Lc* 5, 32). La novetat de la revelació de la Creu consisteix que a Déu li basta un *veritable* acte de contrició per donar la benedicció. El bon lladre no va tenir oportunitat per reparar el que havia robat, però gaudeix ja de la vida eterna. Com en el nostre Baptisme, ressona aquí l'escandalosa generositat de la paràbola del fill pròdig: el Pare no exigeix el compliment material d'una reparació impossible. Sondeja la veritat del cor, i per això en té prou que reconeguem el nostre pecat, que ens penedim de cor i que ens abracem a Jesús amb la fe que obra el que pot per la caritat (*Gal* 5, 6). El bon lladre és una bona imatge per entendre l'absoluta gratuïtat de la justificació i d'aquell mínim que el Pare exigeix per poder perdonar-nos. L'Esperit Sant que obra en Jesús i en el seu Cos, que és l'Església, s'encarregarà de sanar les seqüeles

que hem causat en el nostre entorn amb els nostres pecats.

Des de la Creu, Jesús ens mira. La seva oració d'intercessió, «Pare, perdona'ls perquè no saben el que fan» (Lc 23, 34), és oració eficaç: ens posa, com a aquell lladre, en condicions de reconèixer la pròpia culpa, d'acceptar la pròpia responsabilitat i d'obrir-nos a la necessitat del perdó. Si la mirada de Jesús no fos misericordiosa, l'espectacle dels nostres pecats ens duria fàcilment a la desesperació. Però la seva mirada és diferent: no es redueix als nostres actes, sinó que obre un espai on el dolor que experimentem en tocar la mesquinesa de les nostres decisions no acaba en un gest amarg. El Fill de Déu és objecte d'una violència absurda; la mateixa que continua activa en el nostre interior quan l'enveja, la superficialitat o la indiferència davant el mal i el pecat

ens transformen en culpables. Però l'Amor de Déu és més fort que qualsevol neciesa de les criatures. La paciència amb què suporta la feblesa de qui no té bàcul (la *im-becillitas*) revela que el Pare té en Crist les mans sempre obertes per acollir-nos, si de debò *volem* fer l'esforç de deixar-nos abraçar per Ell.

La quarta imatge: l'Anyell degollat davant el Tron de Déu

La quarta imatge és la de l'Anyell degollat que està dempeus davant el Tron de Déu (cfr. *Ap* 5, 1-14). El profeta Isaïes havia usat la imatge de l'anyell per parlar del Servent sofrent (cfr. *Is* 53, 7). El Baptista usa la mateixa imatge per referir-se a Jesús «el qui lleva el pecat del món!» (*Jn* 1, 29). L'evangelista de sant Joan fa coincidir la mort de Crist amb el moment del sacrifici ritual al temple, potser per subratllar que la sang d'un xai havia deslliurat els

primogènits d'Israel de la mort a Egipte (cfr. *Ex* 12). El llibre de l'Apocalipsi presenta Crist com l'Anyell que venç els potents de la terra, ja que Ell és el Rei de reis i Senyor de senyors (cfr. *Ap* 17, 14). Per a qui no està familiaritzat amb el món bíblic pot resultar difícil entendre la insistència –fins a vint-i-nou vegades– que a l'Apocalipsi apareix aquesta imatge. Però per als primers cristians hebreus era tan natural, que molt aviat es desenvolupà la potent imatge de l'Anyell degollat i victoriós, síntesi admirable del que la tradició cristiana posterior anomenarà l'exaltació gloriosa de Crist a la Creu. Aquesta tradició, d'origen joaní, contempla la creu com anticipació de la Glòria de la Resurrecció. En molts crucifixos veiem encara les anomenades *potències*, és a dir, els raigs de la glòria del Ressuscitat que s'expandeixen des de la Creu al món sencer. Sant Josepmaria, com tants

altres sants, contemplava habitualment la Creu des d'aquest punt de vista^[5].

El capítol 5 de l'*Apocalipsi* conté una picada d'ullet característica de l'estil de sant Joan. L'autor presenta amb gran dramatisme l'escena d'un llibre segellat que ningú és capaç d'obrir. Un àngel crida a grans veus, preguntant si hi ha algú digne d'obrir els set segells. Però ningú respon. Davant el silenci desolador, «Joan arrenca en plor» (v. 4). Un dels Ancians el tranquil·litza i li diu: «No ploris: ha triomfat el lleó de la tribu de Judà, el rebrot de David. Ell obrirà el llibre i els seus set segells» (*Ap* 5, 5). La paradoxa és que quan aquest Lleó fa acte de presència per obrir el llibre, ho fa sota la forma d'un xai (cfr. *Ap* 5, 6).

«*Victor, quia victima*»^[6]. Vencé no perquè fou violent, sinó perquè fou víctima de la violència. La victòria

del Pare en Crist revela part de la divina passivitat i mansuetud que la imatge de l'Anyell tradueix en llenguatge humà. Ni el Pare exigí al seu Fill el dolor com satisfacció, ni Crist eliminà el pecat destruint a ningú. El Pare demanà al seu Fill que revelés el seu amor de Pare per cada un, arriscant-se que els homes donin el curs que vulguin a l'amor de Déu. Li demanà que confessés sempre i sense embuts que el Pare no retira els seus dons, que la llibertat és real i que Ell no vol esclaus sinó fills. Per això, tota la vida de Jesús fou desemmascarar la lògica dels cors que, tot complint externament, viuen esclavitzats en l'interior per la por, l'enveja o el ressentiment.

Jesús vingué a deslliurar-nos de l'esclavatge del pecat anunciant que «el Pare us estima» (*Jn* 16, 27) i uní la seva voluntat d'home a aquell desig diví de manera tan perfecta, que es deixà penjar a la Creu abans que

obligar a ningú a *rendir-se* davant de Déu. La paradoxa d'aquest Anyell «mansuet i humil» (*Mt* 11, 29), que vingué «per destruir les obres del diable» (*1 Jn* 3, 8), és que les vencé *suportant* fins al final la temptació de la desconfiança en l'amor del Pare. D'aquesta manera demostrà la grandesa del cor humà segons el disseny creador de Déu: un cor que, amb la força de l'Esperit Sant, pot deixar-se modelar per tot, pot abraçar a tothom i és capaç d'introduir, en les tenebres més denses del rebuig de Déu, la llum de la confiança filial.

La nostra llibertat és real, i la Trinitat l'estima tant, que ha volgut que també nosaltres donem forma a la relació que Ell inicià en la creació. Ni Jesús, ni els que el crucificaren, ni Maria, ni Pere, ni Judes eren mers executors d'un guió ja escrit des de l'eternitat. És veritat que Déu ens *primereja* i que ha establert les regles

i el sentit d'aquest joc, que és la nostra vida. Però una regla fonamental és que nosaltres decidim i construïm amb Ell la manera de viure en l'eternitat. «El Déu que et creà sense tu, no et salvarà sense tu»^[7]. Ell sempre és amb nosaltres i ens dona la mà, però no exercirà cap violència contra cap de nosaltres perquè sap que el do d'una relació viscuda en llibertat il·lumina la nostra història.

Juan Rego

^[1] Cfr. *Catecisme de l'Església catòlica*, núm. 617.

^[2] *Amics de Déu*, núm. 68.

^[3] *Sal* 22, 25-35: «Perquè no ha rebutjat ni menyspreat el qui és pobre i desvalgut; no li ha amagat la seva mirada, i quan cridava auxili

l'ha escoltat.» En tu s'inspirarà el meu cant davant de tota l'assemblea; davant dels fidels oferiré el que vaig prometre. Els humils en menjaran fins a saciar-se, lloaran el Senyor els qui el cerquen. I diran: «Que visqueu per molts anys!» Ho tindran present i tornaran al Senyor tots els països de la terra, es prosternaran davant d'ell totes les famílies dels pobles. Perquè la reialesa és del Senyor: ell és el sobirà de les nacions. Els qui són a la terra l'adoren, s'agenollen davant d'ell els qui baixen a la pols. Per a ell viurà la meva ànima. Una descendència servirà el Senyor; parlaran d'ell a aquesta generació. Vindran a anunciar la seva bondat al poble que ha de néixer. I diran: «El Senyor ha fet tot això!».

[4] Cfr. Benet XVI, Enc. *Spe salvi*, 30.XI. 2007, núm. 44.

[5] Cfr. *Camí*, núm. 969.

[6] Sant Agustí, *Confessions* X, 43.

^[7] Cfr. Sant Agustí, *Sermó 169*, 11, *PL* 38,923.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/la-llum-de-la-fe-xii-nosaltres-prediquem-un-crist-crucificat/> (07/03/2026)